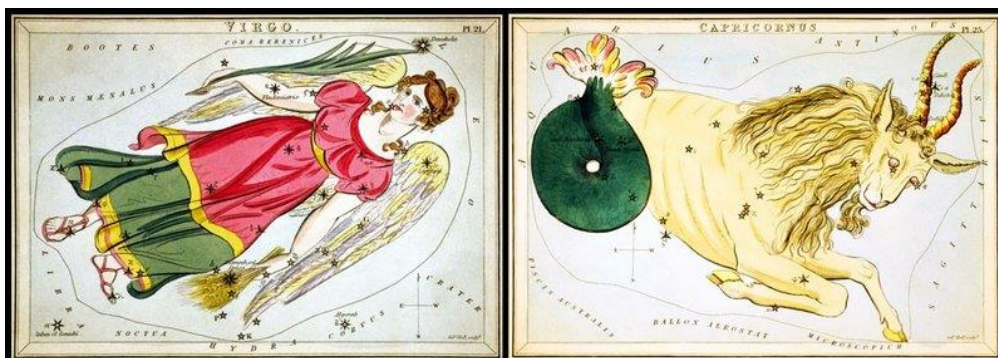

Himlavalvets mästare

Gud har satt sitt tydliga fotavtryck på himlavalvet. Frälsningsplanen finns dokumenterad i stjärnbilderna och viktiga händelser pekats ut av astronomiska skeenden.

Figur 1. Stjärnbilderna Jungfrun och Stenbocken.

Men först ett viktigt förtydligande: Detta är inte astrologi. De himmelske konstellationerna användes tidigt till att profetiskt beskriva Guds frälsningsplan för *hela* mänskligheten, medan astrologin har förvrängt det hela till att försöka förutsäga framtiden för den *enskilda* människan. För att inte blanda ihop dessa två helt skilda verksamhetsfält avstår denna artikel från att använda astrologiskt belastade ord som *djurkretsen* eller *zodiaken* och kallar den istället **mazzaroten**, ett hebreiskt ord som Svenska folkbibeln översätter med "himlens tecken" i Job 38:31-32. Av samma orsak används begreppen **stjärnbild** eller **stjärnkonstellation** men inte **stjärntecken**. Allt för att undvika astrologiska förtecken alltså.

Stjärnorna utmed solens årliga bana över himlavalvet (= **ekliptikan**) brukar delas in i tolv stjärnbilder, och dessa utgör en slags piktogram över frälsningshistorien. Det är samma **händelser** som i Bibeln, och de är beskrivna i samma **ordning** och med samma **symbolik**. Evangeliet i skyn alltså! Innan Bibeln fanns använde människorna troligen himlen som ett visuellt stöd när man återberättade Guds plan från generation till generation. Legitimitet för detta sätt att använda konstellationerna finns i 1 Mos 1:14-15: "På himlavalvet ska finnas ljus... De ska vara tecken som utmärker högtider, dagar och år."

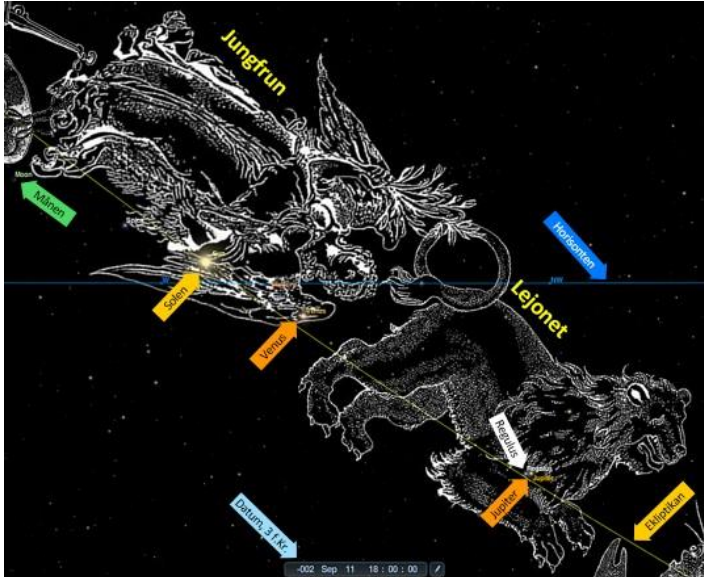
Gud måste ha uppenbarat sin frälsningsplan för de tidiga människorna innan Bibeln skrevs. Det förstår vi av att redan förflodspatriarkerna kände till Jesu återkomst. Jud 1:14-15 skriver att "Henok, i det sjunde släktledet efter Adam, profeterade: Se, Herren kommer... för att hålla dom över alla". Den tidiga judiske historikern Josefus berättar att Adam var far till astronomin och att det antingen var han eller hans son Set som skapade stjärnbilderna. Dessa kunskaper fördes vidare med Noa i arken och spreds över jorden tillsammans med människorna vid Babels torn. Josefus skriver också att det var Abraham som tog med sig kunskapen om astronomi till Egypten när han kom dit på grund av en hungersnöd i Kanaan,² och sedan fördes den vidare till både Grekland och Romarriket. Astronomin fick på detta sätt en kickstart och var en etablerad vetenskap redan i många av de tidiga kulturerna. En jämförelse av stjärnbildernas utseende mellan dessa kulturer avslöjar också att de är mycket lika varandra.

Även om det var Gud som uppenbarade sin frälsningsplan så var det sannolikt människorna själva som grupperade stjärnorna i konstellationer för att likna olika objekt i planen. Om det var Gud som placerade ut stjärnorna på himlen i detta syfte så hade han säkert gjort ett mycket bättre jobb. Alla kan se att bilderna inte liknar de objekt de avbildar annat än mycket ytligt.

Figur 2. Ouroboros, den omättnlige ormen.

Mazzarotens tolv stjärnbilder är alltså tolv profetiska förebilder på händelser eller personer i Guds frälsningsplan för mänskligheten. Tio har inträffat och de två sista återstår. För att konstellationerna ska komma i rätt ordning måste man naturligtvis börja på rätt ställe, och frälsningsplanen startar med Jungfrun och slutar med Lejonet. Det beror på att det judiska året börjar på hösten när solen befinner sig i Jungfruns stjärnbild i sin årliga vandring över himlavalvet. Det är för övrigt också därför som många sfinxer har kvinnohuvud och lejonkropp som knyter ihop början med slutet. Det är också därför som Ouroboros, den omättnlige ormen, biter sig själv i svansen (Figur 2). På himlen ringlar den sig under Jungfrun och Lejonet och knyter ihop de båda i ett årligt kretslopp, se Figur 5.

Figur 3. Stjärnhimlen sedd västerut från Jerusalem strax före solnedgång klockan 18.00 den 11:e september år 3 före Kristus. Blå linje är horisonten så Lejonet har gått ner medan Jungfrun håller på att gå ner. Gul linje är ekliptikan. Stjärnor har vit text medan planeter har orange text.

Jungfrun

Mazzaroten börjar sin berättelse med att Gud väljer ut Abraham och lovar honom en rik avkomma genom vilken alla jordens släkter ska bli välsignade.⁵ Jungfrun är därför i första hand den kvinna genom vilken Abraham skulle få sin utlovade avkomma, det vill säga Sara. Hon var visserligen inte en jungfru men den ursprungliga betydelsen av ordet var *fruktbar* snarare än *oskuld*. Abrahams efterkommande skulle bli så *"talrika som stjärnorna på himlen"* (1 Mos 22:17), och därför håller Jungfrun i sin vänstra hand en vetekärve (Figur 1) som är en symbol för denna fertilitet. (Saras motsvarighet i den egyptiska mytologin, Isis, spred på analogt sätt sädeskorn över himlen.) I sin högra hand har Jungfrun en palmkvist som symboliserar den *"telning"* eller det rotskott som också kommer från Abraham och som är Jesus själv.⁶

En fruktbar kvinna trogen sin make har överförda betydelser i Bibeln. Därför symboliserar Jungfrun i första hand Sara och i andra hand staden Jerusalem som beskrivs som *"Lammets hustru"* i Upp 21:9-10. Men Kristi brud är naturligtvis inte bara ett gäng döda byggnader och gator utan framförallt de människor som befolkar staden, det vill säga judar och i överförd betydelse även troende hedningar. Vi möter kvinnan i Upp 12:1-14:

"Ett stort tecken visade sig i himlen: en kvinna klädd i solen och med månen under sina fötter och en krona av tolv stjärnor på sitt huvud... Och hon födde ett barn, en Son som ska styra alla folk med järnspira... När draken såg att han var nerkastad på jorden, förföljde han kvinnan som hade fött Sonen. Men kvinnan fick den stora örnens båda vingar för att flyga ut till sin plats i öknen."

Stället är mycket rikt på information. *Tecknet* är på *himlen*, och den enda *kvinnan* i mazzaroten är Jungfrun. Hennes *krona av tolv stjärnor* är Berenikes hår, en liten stjärnbild på dussintalet stjärnor strax över Jungfruns huvud. Kvinnan föder en *Son* som

ska *styra med järnspira*, vilket innebär att Sonen är Jesus och kvinnan är Sara med sin judiska avkomma från vilken Jesus kommer. *Draken* är djävulen som *förföljer* judarna som dock får *örnvingar* och flyr till en skyddad plats. Det är därför som Jungfrun oftast illustreras med vingar vilket också bilden visar.

Verserna från Uppenbarelseboken visar också med vilken precision Gud styr världshändelserna. Jordan går som bekant ett varv runt solen per år vilket, *sett från jorden*, innebär att solen rör sig över den bakomliggande stjärnhimlen med samma periodicitet. Solen "pekar ut" olika stjärnbilder under olika delar av året, och att kvinnan var *klädd i solen* ger oss därför information om att solen stod i Jungfrun när Jesus föddes, vilket den gör i september månad. Det är tiden för det judiska nyåret, **rosh hashana**. (Att vi idag firar den 25:e december är ett arv från 300-talet då man övertog en befintlig högtid i ett försök att assimilera hedningar till kyrkan.)

Det finns ytterligare information att hämta från bibelverserna. Kvinnan hade *månen under sina fötter* då hon födde sin Son. Månen rör sig snabbare över himlen än solen och kan därför användas till att precisera tidpunkten för födelsen ytterligare. Eftersom sol och måne stod i ungefär samma riktning på himlen så var det nymåne vilket *definierar* starten av varje judisk månad, även den första vid rosh hashana. Jesus föddes därför på den första dagen i den första månaden, det vill säga det judiska nyåret, som i sin tur är årsdagen av skapelsen. *Jesus är därför född på årsdagen av sin egen skapelse*.

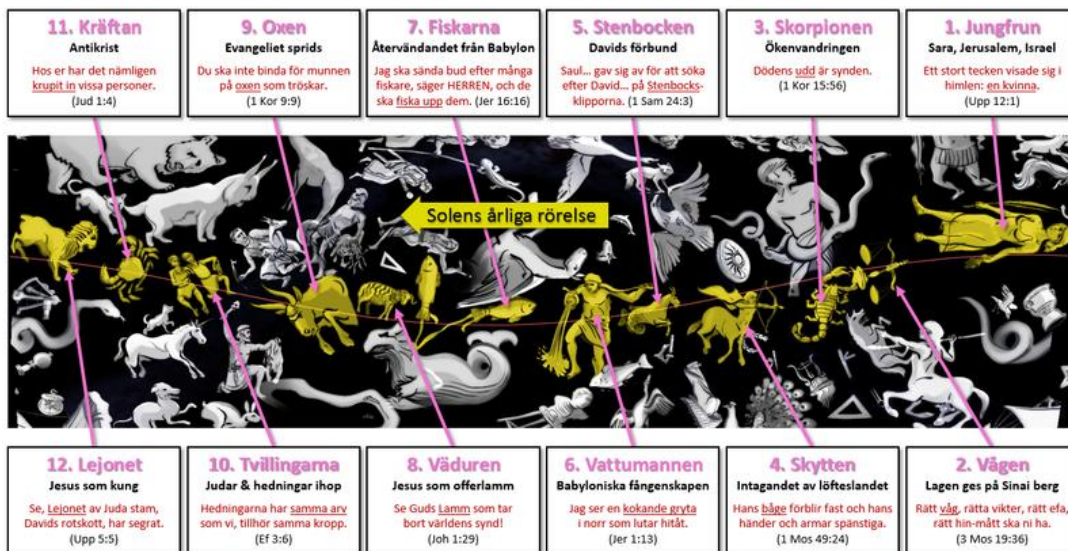
Kan vi med hjälp av detta räkna ut vilket år Jesus föddes? Ja troligen, men viss försiktighet är påkallad. Det finns mjukvarumässiga **planetarier** att ladda hem från internet (en del som open source) där man kan kontrollera himlakropparnas exakta lägen vid olika datum. Kolla gärna själv de uppgifter som följer. Det är riktig skoj. Tänk bara på att i planetarierna så motsvaras år 3 före Kristus av år "-2" beroende på att år 0 inte finns i vår gregorianska tideräkning men däremot i planetarierna.

Jesus föddes troligen den 11:e september år 3 före Kristus, och Figur 3 visar hur stjärnhimlen såg ut *över Jerusalem* vid solnedgången detta datum. Den blå linjen är horisonten, och marken är borttagen för att även Lejonet under horisonten ska synas. Bilden visar att Jungfrun är *"klädd i solen och med månen under sina fötter"*. Märk att solen står i Jungfruns *moderliv*. (Det är positionen utmed den gula linjen, ekliptikan, som räknas eftersom det är utmed denna som planeterna rör sig. Positionen vinkelrätt mot ekliptikan beror på hur man ritar figurena.)

Under de angränsande åren (år 4 och 2 före Kristus) när månen stod vid Jungfruns fötter var solen så pass långt från hennes mitt att hon inte längre kan betraktas som *klädd i solen*. Det finns också ett par andra astronomiska begivenheter som styrker att den 11:e september år 3 före Kristus är rätt datum för Jesu födelse: Morgonstjärnan Venus steg upp över horisonten placerad vid Jungfruns huvud (se figuren), och Jesus kallar sig själv för just Morgonstjärnan.⁵ Figuren visar också att planeten **Jupiter** stod mycket nära stjärnan **Regulus i Lejonets** stjärnbild, vilket måste ha betraktats som mycket anmärkningsvärt av dåtidens stjärntydare eftersom Regulus var känd som kungsstjärnan, Jupiter som kungsplaneten och Lejonet som kungsstjärnbilden.

Övriga stjärnbilder

Figur 4 illustrerar stjärnbildernas symbolik med ett centralt bibelord associerat med var och en av dem. Märk hur ordningen (från höger till vänster) följer frälsningshistorien.

Figur 4. Frälsningsplanen skriven i mazzarotens tolv stjärnbilder. Den röda våglinjen är ekliptikan. Solen vandrar från Jungfrun (till höger) till Lejonet (till vänster) en gång per år. (Klicka så blir bilden större.)

Efter **Jungfrun** följer **Vågen** i mazzaroten, och den symboliserar den mosaiska lagen som gavs vid Sinai berg under det första året av judarnas fyrtioåriga ökenvandring. Sedan representerar **Skorpionen** den förkastelse och död som drabbade folket när det inte följde lagen: "Det var [HERREN] som ledde dig genom... öknen, bland giftiga ormar och skorpioner." (5 Mos 8:15) Efter Skorpionen följer Skytten och det är Josua som intar det heliga landet. Han härstammar från Josef som var den som fick profetian i figuren (från 1 Mos 49:24) uttalad över sig när han välsignades av sin far Jakob.

Mazzarotens femte stjärnbild är **Stenbocken** som symboliserar David och hans förbund. Konstellationen brukar ritas lite lustigt (Figur 1) med en bocks framkropp och en fisks bakkropp. Det representerar avstampet respektive fullbordandet av förbundet. Händelsen när David hade chans att döda konkurrentkungen Saul men avstod, skedde "bland En-Gedis bergfästen", ett ord som Bibeln själv översätter med "Stenbocksklipporna" (1 Sam 24:1-3). Och förbundet fullbordas i det nya Jerusalem där "fiskarna blir mycket talrika" (Hes 47:9-10) i en ström som rinner vid samma En-Gedi. Förbundets fullbordas alltså på samma ställe som det började, vid Stenbocks-klipporna.

Vattumannen är den babyloniske härskaren Nebukadnessar. Fisken vid hans vänstra fot var ursprungligen en del av stjärnbilden och symboliserar Juda rike som besegrades, eller trampades, av kungen då denne förstörde Jerusalem och förde bort folket i fångenskap. Det är Guds vrede som öses över det avfälliga folket, och anledningen till att den kokande vredesgrytan sägs komma norrifrån är att det var babyloniernas anfallsväg. Men hebreerna fick komma tillbaka till det heliga landet vilket representeras av **Fiskarna**. Att det är två beror på att Nordriket Israel fick sin exil i Assyrien medan Sydriket Juda var i Babylonien. Läger man de två fiskarna på en karta kan man nästan ana att den ena fisken ligger i Assyrien, den andra i Babylonien och snörena drar dem tillbaka till Jerusalem.

Jesus finns med två gånger i mazzaroten, som **Väduren** och som **Lejonet**, och de avbildar hans första respektive andra ankomst till jorden. Första gången kom han i förnedring som ett värnlöst offerlamm – en vädur är ett får av hankön – och andra gången kommer han som "Kungarnas Kung och herrarnas Herre" (Upp 19:16). Jesus är från Juda stam, och när Jakob välsignar Juda gör han en knytning till lejon och kungamakt: "Ett ungt lejon är Juda... Spiran ska inte vika från Juda, inte härskarstaven från hans fötter." (1 Mos 49:9-10)

Oxen representerar apostlarnas missionsuppdrag. I figurens bibelcitat (1 Kor 9:9) jämför Paulus sitt uppdrag med en oxes arbete. Under det vattenfyllda kopparhavet i Salomos tempel stod tolv (!) oxar i fyra väderstreck symboliskt redo att bära ut dopets budskap över jorden. Apostlarna bar ut evangeliet även till hedningarna och därför symboliserar **Tvillingarna** judars och hedningars brödraskap i Kristus. När Paulus var på väg till Rom för att sprida evangeliet till hedningarna berättas att båten han färdades

med "hade Tvillingarna som galjonsfigur" (Apg 28:11), en uppgift som kan verka oväsentlig men satt i sitt sammanhang visar den på stringensen mellan Guds budskap i Bibeln och i skyn.

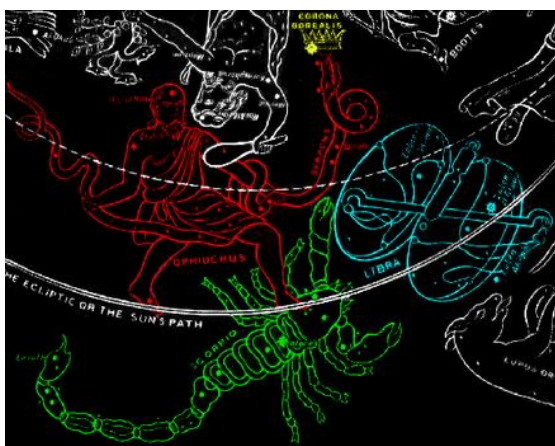
De första tio stjärnbilderna representerar händelser som redan inträffat, medan de två sista fortfarande återstår. **Kräftan** är den kommande Antikrist som kommer att besegras av det redan beskrivna **Lejonet** av Juda stam.

Protoevangeliet

Gud avslöjar grunderna i sin frälsningsplan mycket tidigt i Bibeln i det som brukar kallas protoevangeliet: "Jag ska sätta fiendskap mellan dig [ormen] och kvinnan och mellan din avkomma och hennes avkomma. Han ska krossa ditt huvud och du ska hugga honom i hälen." (1 Mos 3:15) Det finns alltså fyra spelare inblandade här: ormen, kvinnan och deras respektive avkommor. Alla dessa gestalter finns illustrerade i närheten av varandra på himlen (Figur 5). Kvinnan är **Jungfrun** som i överförd bemärkelse representerar det judiska folket (och troende hedningar). Hennes fiende ormen finns som stjärnbilden **Hydra**, Vattenormen på svenska, och denne sträcker sig under de tre andra aktörerna i protoevangeliets drama. Ormens och kvinnans avkommor är Antikrist respektive den riktige Kristus och dessa finns som **Kräftan** och **Lejonet** på himlen.

Figur 5. Protoevangeliet
(1 Mos 3:15) i skyn.

Figur 6. Vågen (blå), Skorpionen (grön), Ormbäraren (röd) och Norra kronan (gul). Endast de två förra tillhör mazzaroten.

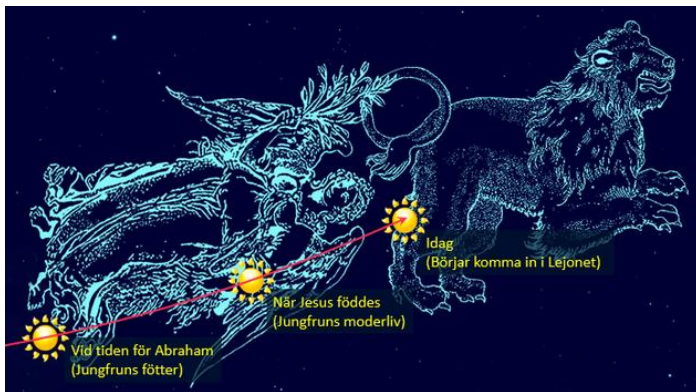
Frälsningsdramat finns även koncentrerat på ett annat ställe på himlen, Figur 6. Här kan vi utgå från 1 Kor 15:56: "Dödens udd är synden, och syndens makt kommer av lagen." Den understrukna trilogin finns som **Vågen** (lagen), **Skorpionen** (döden) och ormen i **Ormbäraren** (synden). Ormbäraren som brottas med ormen motsvarar Mose som efter att folket hade syndat i öknen satte upp en kopparorm på en påle för att människorna skulle få leva. Men kopparormen på pålen är i sig en symbol för Jesus på korset, och ormen kan alltså symbolisera både synden och Jesus. Så fullständigt har

Jesus identifierat sig med vår synd att de två ses som samma sak: "Han som inte visste av synd, honom gjorde Gud till synd i vårt ställe." (2 Kor 5:21) Men Ormbäraren Mose är själv en förebild på Jesus, och märk hur denne stampar Skorpionen rätt i hjärtat. Döden har blivit besegrad! Märk också hur ormen girigt sträcker sig efter **Norra kronan** symboliserande kunglig makt. Nu har synden blivit personifierad som djävulen själv.

Precessionens inverkan

Vi ska titta på ett sista exempel som visar hur Gud har järnkoll på de ställara händelserna. Hela himlavalvet vrider sig ett varv per dygn, från öster till väster, på grund av jordens rotation runt sin egen axel. Överlagrat på denna rörelse rör sig solen över de bakomliggande stjärnorna ett varv per år på grund av jordens rotation runt solen. Därför, som ett exempel, "står solen i" Skyttens stjärnbild i januari varje år. Men på lång sikt förskjuts solens placering vid en given tidpunkt på året, beroende på att jordaxelns riktning ändras som för alla gyron. Denna "wobblande" rörelse kallas **precession** och för jorden har den en period på cirka 25 800 år. (För den som tror på en eng jord har axeln alltså ännu inte hunnit fullborda sitt första varv.)

I det bibliska scenariot är det lämpligt att betrakta solens placering vid det judiska nyåret, rosh hashana, och Figur 7 visar solens läge vid detta datum. Då Gud slöt sitt förbund med Abraham för cirka 4000 år sedan vandrade solen in i Jungfrun som ju symboliserar Sara och förbundsfolket Israel. Då Jungfrun – Israel – 2000 år senare framföder Frälsaren har solen hunnit fram till hennes moderliv (jämför Figur 3). Idag håller solen på att lämna Jungfrun och vandra in i Lejonet. *Kungen kommer snart!*

Figur 7. Solens ungefärliga placering vid det judiska nyåret, rosh hashana.

Det tar alltså 4000 år för solen att passera jungfrun, och den uppmärksamma läsaren anmärker säkert att det är mer än en tolftedel av hela cykeln på 25 800 år. Det beror på att mazzarotens stjärnbilder inte har samma utsträckning över himlen, och Jungfrun täcker nästan en sjättedel. Dessutom är solens placering vid rosh hashana endast approximativ, beroende på att de judiska månaderna är tajmade till månens rörelser som inte är tajmade till solens.

I den kommande boken **Mästerdirigentens verk** kommer jag också att beskriva astronomiska händelser vid korsfästelsen och vid de vise männens besök som bekräftar att Gud själv ligger bakom. Vilken ynnest att få vila i armarna på en Far som har koll till och med på himlakropparnas rörelser!

1. Information från Warner, Mystery of the Mazzaroth, 2013 och Martin, The Star that Astonished the World, 1996.
2. Josefus, Antiquities of the Jews, bok 1, kapitel 2, vers 3. I Bibeln kommer Abraham till Egypten i 1 Mos 12:10.
3. 1 Mos 12:2-3.
4. Jes 11:1.
5. Upp 22:16.
6. 2 Krön 4:4.
7. 4 Mos 21:8.